

om. At man gaar lempeligt frem er rigtigt, naar vi ikke kunne komme fuldt ud til en Værditold, og det kunne vi ikke, fordi vi selv ere rendte fra den, og fordi der er store Vanskeligheder derved. Men saa gælder det virkelig om, at man har saa fin en Deling som muligt, at man ikke slaar en hel Bunke Positioner sammen, men har saa mange som muligt for at kunne skille dem ad i de fine Linier. En saadan Ting som Humle stod for for sig, men er her slaaet sammen med Humleekstrakter, og det finder jeg er galt, hver Del skulde staa for sig. Jeg ønsker, at Humlen helt skulde gaa fri, Humle og Humleekstrakt staa ansat til 30 Øre pr. Kilogram. Tidligere stod Humle anført til 16 Skilling. Nu kunde man lade Humleekstrakter staa til 30 Øre, saa var det en klækkelig Nedgang. Jeg tror ikke, at de Egne i Landet, som dyrke Humle, have nogen virkelig Indtægt deraf. Havde de det, vilde vi snart have Overproduktion af Humle. Det har neppe nogen Betydning. Skulde vi være retfærdige, skulde vi have flere Positioner. Det gælder baade Manufakturvarer og Metalvarer og flere andre Ting. Tage vi en Position som 155, der begynder med Støbegods, finde vi der alle Arbejdsredskaberne: Sav, Høvl, Værktøj i det hele taget undtagen de store Hæmmere og det store Støbegods. Det er allerede omtalt, og den højtærede Minister har ogsaa udtalt, at det bør skilles ad. Tage vi saadanne Ting som File, som ogsaa indføres her, vil man se, at den store Fil, som vejer op til 5—10 Pund, og den lille bitte Fil, af hvilke der gaar ti paa et Pund, staa i samme Position. Der er forfærdelig stor Forskel paa Arbejdslønnen, men Toldsatsen er den samme. De smaa File kunne slet ikke laves i Landet, og denne Beskyttelse er ikke nok for de smaa File, men derimod for stor for de store. Det samme gælder Indpakningen. Naar Varen sendes her ind i Cementfustager, af hvilke hver vejer 250 Pund, og der fradrages 16 pCt., altsaa 40 Pund, men Fustagen kun vejer 10 Pund, kommer der derved en hel Del Varer ind, som intet betaler. Der er saaledes Grund til at tage store og smaa File efter Vægt, og saadan kunde man sige Gang efter Gang, men jeg skal ikke dvæle mere derved.

Maa jeg saa sige et Par Ord i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel). Jeg havde ventet, at den ærede sidste Taler havde svaret ham noget anderledes, end han gjorde, og derfor bliver jeg nødt

til at sige, at den Opfattelse af Beskyttelsen; det ærede Medlem for Horsens gjorde gældende, er aldeles gal. Han siger, at vi lade os lede af Frihandelens Talsmænd, der føre os vild. Men det er en Udtalelse overfor os Rigsdagsmænd, som vi ikke kunne lade sidde paa os. Vi lade os ikke lede, vi vide, hvad vi gøre, navnlig vi Landmænd. Vi ønske ikke en Beskyttelse hverken paa det ene eller det andet Omraade; hverken paa Ost — den maa De gerne tage — eller paa Humle eller Cikorie. Hvis De ville byde os noget af det, ville vi ikke have det, vi kunne slet ingen Gavn have deraf. Naar det ærede Medlem saa siger, at der er store Brydninger ude i Europa, og at der kommer asiatisk Industri frem, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at vi Landmænd have kendt til, at der kom ny Lande til, vi have kendt det, da de dyrkede Amerika, Australien og Kanada op. Da truede de os baade paa Smør og Flæsk, og have vi staaet os i den Konkurrence, kunne vi staa os ogsaa for japansk Konkurrence. Man vil have, at Landet skal være et Industriland. Med hvilken Berettigelse? Vi mene, at Betingelserne ikke ere til Stede, ikke, fordi vi ikke have Kul og Raastoffer, men fordi Danmark ligger omgivet af en hel Række Lande, der have de Ting, og derfor har det ikke Betingelse for at kunne eksportere Industrivarer. Af Statistikken for Udførsel ville De se, at hvad der udføres af Industrivarer, beløber sig kun til nogle faa Millioner Kroner, hvorimod Landbrugets Udførsel beløber sig til 320 Millioner Kroner. Vi have et enkelt Aar udført nogle Centrifuger og Skibe, men kun til forholdsvis forsvindende Beløb. Kunne vi skabe os et Marked i Udlandet, var det noget andet, saa vilde jeg bøjje mig for Industriens Krav, men der er ingen Jordbund for Beskyttelsen for Industrien her i Landet, naar den ikke kan skabe sig et Marked. De industridrivende ere nyttige Borgere, vi kunne ikke undvære Industri og Haandværk. Jeg mener ikke, at de industridrivende ere eller skulle være ringere end Landbrugets Mænd. Man kan ikke pløje sin Jord, naar man ikke har Smeden til at lave Plovjernet, man kan ikke dyrke Jorden, naar man ikke kan faa bygget et Hus, man kan, kort sagt, ikke røre sig paa noget Omraade uden at ty til Haandværket, følgelig skal man have det. Men det, som her tænker paa ved Industrien, er en Industri, som kan føre til Eksport, og det har Landet ingen Betingelse for, desværre — muligvis havde det været rart,